

заточение. Тѣ решили още, че занапредъ ще се управляватъ само отъ своята „Българска народна православна църква“.

Въ Цариградъ се прѣсналъ слухъ за една скръбна случка. Братътъ на Димитра Миладиновъ, Константинъ, който свършилъ въ Русия университетъ, се завърналъ въ Македония и се занимавалъ съ печатане въ Загребъ на единъ голѣмъ „Сборникъ съ народни пѣсни“. Като се научилъ, че братъ му Димитъръ е затворенъ въ тъмницата, отишелъ въ Цариградъ да го освободи. Гърцитѣ и него наклеветили, та и Константинъ билъ затворенъ. Докато българскитѣ първенци измолятъ турцитѣ да ги пуснатъ, една сутринъ получили известие, че и двамата братя умрѣли въ затвора (1861). Така мъченически загинали най-добритѣ синове на Македония.

Тържество на българитѣ

Следъ дълги молби и тропания до пашитѣ най-сетне заточенитѣ владици били освободени и се върнали въ Цариградъ презъ есеньта 1864 г. Българитѣ ги посрещнали съ радостъ и пѣсни. Всички започнали отново да работятъ предъ турцитѣ да одобрятъ *самостоятелната българска църква*.

Най-учениятъ тогава българинъ, Гаврилъ Кръстевичъ, достигналъ да стане сждия въ върховния смѣсенъ турско-християнски сждъ. Той, както и другитѣ, облѣкълъ форма, та вратата му били отворени при всички паши. Подъ председателството на Кръстевичъ българитѣ цѣли 6 години се борили да се одобри народната църква. Най-сетне на 28 февруарий 1870 г. великиятъ везиръ Али паша повикалъ Кръстевича и му подалъ едно писмо, като го засмѣно поздравилъ. Българитѣ чакали на двора. Ето, видѣли, че Гаврилъ Кръстевичъ излиза засмѣнъ